

Saksan Johtajan
ja valtakunnankanslerin

ADOLF HITLERIN

PUHE

valtiopäivillä 26. IV. 1942

HELSINKI 1942
SUOMALAISEN KIRJALLISUUDEN SEURAN
KIRJAPAINON OY.

Kansanedustajat!

Saksan valtiopäivien jäsenet!

Joulukuun 11 p:nä 1941, jolloin viimeksi saatoin puhua Teille, sallittiin minun esittää tilinteko kuluneen vuoden tapauksien kulusta. Niiden historiallisen suuruuden ja jatkuvasti vaikuttavan poliittisen merkityksen mittasuhteet tullaan koko laajuudessaan tajuamaan ehkä vasta vuosisatojen kuluttua. Englannin ja Moskovan yhdessä tuumin lietsoman Belgradin vallankumouksen tukahduttamisen jälkeen, jo muutamien viikkojen kulluttua, tuli Eurooppa ensi kerran ehkä vuosisatoihin tietoiseksi yhteisestä idän uhkasta, jonka tuloksellisesta torjumisesta mannermaamme olemassaolo jo niin usein on riippunut.

Monille ihmisille näyttivät tällöin tämän verisen sodan, johon meidät syyskuussa 1939 pakotettiin, syyt selvemmiltä, sillä tämä sota ei enää muistuttanut niitä Euroopan sisäisiä erimielisyyksiä, joihin aikaisemmin oli totuttu. Yhä lisääntyvässä määrässä alkoi syventyä käsitys, että tässä historiallisessa taistelussa ei ole kysymys vain tavallisista tai vaikkapa vain järkeviltä näyttävistä yksityisten maiden eduista, vaan että tässä on kysymys eräästä noista alkuvoimaisista välienselvittelyistä, jotka — järkyttäessään maailmaa kerran tuhannessa vuodessa — ovat alkuna uuden aikakauden vuosituhannelle. Useat tällöin esiintyvät historialliset ilmiöt tietävät syvimmästä tehtävästään ja toimintansa aatteesta yhtä vähän kuin pieni sotilas tietää suuresta sotilaallisesta operatiosta. Tällaisten purkautuvien käännekohtien ajanjak-

sot ovat myöskin niin pitkiä, että ihmisyksilö liiankin helposti erehtyy arvioidessaan oman panoksensa yhteyttä tai sen merkitystä suhteessa koko tapahtuman kulkuun. Mutta siitä huolimatta esiintyy sielläkin, missä tuollaisen kansoja tai ehkäpä mantereitakin järkyttävän prosessin tarkoitus tai hyöty näennäisesti ei ole havaittavissa, hyödynnauttijoita. Useat luulevat siksi ajavansa ja ovatkin itse ajettuja, toiset tahtovat lyödä ja ovatkin loppujen lopuksi itse lyötyjä.

Kun syyskuun 3 p:nä 1939, loputtomien Saksan rauhanyritysten jälkeen, uudelle Saksalle oli annettu Ranskan ja Englannin sodanjulistukset — sen jälkeen kun nämä maat antamalla avoimen valtakirjan olivat ensin työntäneet Puolan eteensä laukaisevaksi voimaksi — täytyi kai epäillä maailman järkea, maailman, joka aivan ilmeisesti ilman mitään syytä — sensijaan että olisi välttänyt sellaisen mielipuolisen sodan onnettomuutta — suorastaan pakotti katastrofin syntymään.

Euroopan hajanaisuus — Englannin etu.

Nyt me kaikki tiedämme, että Englanti Euroopan mantereen sisäisestä valtiollisesta hajaannuksesta alkaen oli sellaisen poliittisen tietoisopin vannoutunut kannattaja, joka luuli näkevänsä mannermaan rikkinäisyydessä Englannin maailmanvallan menestyksen ja suurentumisen ensimmäisen edellytyksen.

Epäilemättä oli tässä Englannin politiikkaa vallitsevassa ajatuksessa paljon puoleensavetävää. Euroopan vuodattaessa verensä lukuisissa sodissa kuiviin onnistui Suur-Britannian — käyttäen pienintä mahdollista veripanosta — luoda koko maailman käsittävä rakennelma. Sille suotua »imperiumin» arvoa saattoi kuitenkin verrata imperiaaliseen Roomaan aivan yhtä vähän kuin kansainvälistä kauppakonsernia arvojaluovaan maailmanyri-tykseen.

Tällöin on kuitenkin Englannin valtiotaidon samoin-kuin englantilaisten poliittisen ja sotilaallisen kömpelyyden yliarvioimista olettaa, että niiden vaikutuksessa

muka oli syy Euroopan hävittävään rappioon. Täten sekoitettiin toisiinsa olotilan syntyminen ja sen hyväksikäyttö. Sillä Eurooppa rappeutui osaksi Rooman maailmanvallan sortumisen jälkeen johtavan mannermaamahdin luonnollisen vanhentumisen takia, osaksi niiden ainekseen horjumisen johdosta, jotka olivat antaneet tälle länsimaiden silloiselle keskukselle kansallisen ja valtiollisen pohjan. Toiselta puolen antiikin roomalaisen valtioajatuksen ja toisaalta ei vähemmän imperiaalisia vaateita omaavan roomalaisen kirkon välinen eripuraisuus hävitti vähitellen Euroopan keskeisen valtiomuodostuksen perustan. Tähän tuli vielä lisäksi se syvä vakavuus, jolla silloinen maailma uppoutui kysymyksiin, jotka olivat omiaan kietomaan Euroopan loppumattomiin uskonnollisiin sisällissotiin, kun taas samoja probleemeja nykyään pidetään valtiollisesti täysin mitättöminä ja arvostellaan sen mukaisesti. Niinpä on vanhan Saksan valtakunnan, joka oli sisäisen eurooppalaisen järjestelmän silloinen vallitseva keskipiste, kukistuminen yhtä vähän englantilaisten aikaansaama kuin muinoin Rooman kukistuminen germaanien. Mutta molemmissa tapauksissa synnyttivät sisäiset heikot kohdat tilanteita, jotka tekivät ulkopuolisille voimille mahdolliseksi sekaantua asiaan ja siten pakottivat maailmanhistorian useiksi vuosisadoiksi uusille urille. Niinpä ei Englanti itse voinut primäärisesti pirstoa mannermaata, — sillä siihen se valtiollisena muotoutumana oli silloin aivan liian heikko — mutta sen onnistui kyllä hyötyä Euroopan syntyvästä hajaannuksesta sikäli, että se saariasemansa ansiosta tarvitsi enää vain sangen vähän voimaa, mutta sensijaan kyllä mitä suurinta viekkautta voidakseen edelleen ylläpitää Euroopan voimattomuutta ja omalla, melkein kokonaan säästyneellä voimallaan valloittaa toinen, osittain tutkimaton tai ainakin sivistyksellisesti ja puolustuksellisesti alakynnessä oleva, osittain ikuisissa sisällissodissa itsensä uuvuttava maailma. Vain joku mieleton voi tällöin olla näkemättä tai kiistää, että — kuten jokaisella poliittisella järjestelyprosessilla — tälläkin on ollut hyötynsä ihmiskunnalle. Mutta yhtä mieletontä oli olettaa, että Englannin imperiumi ikui-

sesti pystyisi ylläpitämään Euroopassa niin sanottua voimien tasapainoa. Tämän mantereen yksimielisyyteen pyrkiviä, veren suhteen ja aatteellisesti samoin suuntautuneita rodullisia aineksia voitiin ajan mittaan yhtä vähän estää yhtymästä kuin ylipäänsä oli mieletöntä olettaa, että voitaisiin kaikkien Euroopan kansojen olemassaoloa uhkaavan vaaran ilmaantuessa estää sitä kohdanneiden yhtymistä.

Kaikki ne sodat, joita Englanti vuosisatojen aikana keskeytymättä on käynyt mannermaata vastaan, saattoivat sujua tuloksellisesti pääasiassa vain niin kauan kuin oli kyseessä hallitsijasukua koskeva, puhtaasti valtiollisten muotoutumien taistelu toisiaan vastaan. Mutta sinä hetkenä, jona kansat alkoivat herätä tajuamaan muutkin kuin hallitsijasukujen edut, täytyi siihenastisen brittiläisen Euroopan-politiikan keinojen ajautua karille. Lukuisista sodista huolimatta ei Englannin ajan mittaan ollut mahdollista tuhota Ranskan kansallisvaltiota; kaikista yrityksistä huolimatta ei italialaisten yhtymisen estäminen onnistunut ja kaikista asiaanpuuttumisista huolimatta syntyi Saksan valtakunta muinaisista sirpaleistaan Saksan heimojen tahdolla ja suurten sankarien vaikutuksesta hetkenä, jolloin se oli saanut Bismarckin kaltaisessa ylivoimaisessa nerossa paitsi ajan kypsymisen myös täytöntöönpanemaan määrätyn miehen.

Englannin perikato lähenee.

Mitä kiinteämmiksi valtiollisessa suhteessa ja mitä tietoisemmiksi omasta arvostaan Euroopan kansat tulivat, sitä vaikeammaksi täytyi tulla sellaisen tilanteen ylläpitämisen Euroopassa, joka niin sanottuna voimien tasapainona ei enää vastannut todellisia voimasuhteita. Kuvitelman, että typeristä todisteista jaarittelemalla voisi riitaannuttaa Euroopan kansat ja kiihoittaa ne toisiaan vastaan, täytyi sentähden yhä enemmän ja enemmän mennä myttyyn, ja niin oli Englannin pakko muuttua vallitsevan tilanteen hyödykseenkäyttäjäksi sen puolustajaksi, jopa sen jatkuvaksi voimassapitäjäksi.

Mutta tällöin loppui juonittelutaito, ja sen sijaan astui pakko omaan taisteluun, eikä vain tahto siihen, vaan myös taito. Mutta taito ottaen huomioon toiselta puolen maailmanvaltakunnan tällä välin jättiläismäisesti kasvaneen oman taakan ja toiselta puolen Euroopan toivottua hajaannusta varten tarvittavan veripanoksen yhä suurenevan määrän. Euroopan tasapainon säilyttämisellä oli kuitenkin — ainakin aluksi — tarkoituksena vain auttaa säästämään Englannille verta, jotta se siten helpommin kykenisi suoriutumaan itselleen ajattelemaansa maailmanlähetystoimesta.

Mutta niin pian kuin tämä valtakunta pakotettiin vuodattamaan vertaan itse Euroopassa, täytyy kerran tulla hetki, jolloin Euroopan rikkinäisyyden säilyttäminen vaatii Englannilta enemmän voimaa kuin mistä se voi luopua kyetäkseen ylläpitämään omaa maailmanvaltaansa.

Napoleonin sotien jälkeinen syvä uupumus — joita sotia kuitenkin käytiin pääasiassa mannermaisoin voimin — oli brittiläisen Euroopan tasapainon säilyttämisopin vähittäisen yli-ikäistymisen ensimmäinen merkki.

Mutta ottamatta huomioon sitä, että Englannin maailmanvallan olemassaolon edellytyksenä olisi voimaton, hajanainen Eurooppa, on tasapaino ylipäänsä ollut olemassa vain niin kauan kuin ei maailmanvallan itsensä piirissä ollut olemassa mitään sitä uhkaavia yhdenvertaisia valtioita. Sinä hetkenä, jolloin Venäjän kolossi taisteli itselleen tien Euroopasta läpi Aasian kaukoitään, hetkenä, jolloin pohjoisamerikkalaisesta liitosta tuli yhtä Englannista riippumaton kuin sen suhteen täydelleen koskematon muotouma, ja vielä enemmän aikana, jolloin Japanin keisarikunta — Italian ja Saksan tapaan — unestaan heräten nousi kauko-idän ensimmäiseksi vallaksi, muuttuivat Englannin maailmanvallan olemassaolon edellytykset ylipäänsä perusteellisesti toisiksi.

Tämä muotouma ei ajan mittaan ollut ylläpidettävissä Eurooppaa vastaan, vaan enintään Euroopan kanssa.

Kun sentähden Englanti 1914 Saksan pitkistä rauhan-
yrityksistä huolimatta — taaskin vanhan tieteisoppinsa
hengessä — julisti silloiselle valtakunnalle ylivoimaisen
valталиittoutuman kera sodan, lienee se ohimenevästi hei-
kontanut Saksaa itseään sen merkityksen tai aseman
suhteen Euroopassa ja tunkenut sen syrjään muusta
maailmasta. Kaksi tosiasiaa täytyi kuitenkin jokaisen,
joka ei ollut täysin sokaistu, todeta ja tunnustaa tämän
maailmanhistorian siihen mennessä verisimmän ottelun
lopulla:

1. että oli vain ajan kysymys, milloin Saksa vapau-
tuisi sille pannuista kahleista. Sillä kansa, joka yli neljä
vuotta pitää puoliaan kokonaista maailmaa vastaan ja
vain petoksen ja valheen aiheuttamalla sisäisellä kapi-
nalla voidaan pakottaa Versailles'hin, ei jonakin päi-
vänä ainoastaan totea sille tehtyä petosta, vaan myös
tietysti perustavalla voimallaan poistaa sen seuraukset.

2. Englannin tämän sodan aikana itse pyytämän avun
seurauksia ei enää saatu tekemättömiksi: vetoamalla
viime hädässään Amerikkaan antoi Englannin hallitus
tälle mantereelle sellaisen taloudellisen ja poliittisen mer-
kityksen, jota Englanti itse ei koskaan kykene syrjäyt-
tämään.

Kun Englanti ryhtyi maailmansotaan, taisteli se kah-
den vallan standardin puolesta merellä eikä ollut halu-
kas suomaan Saksan valtakunnalle merivoimavahvuutta
5 tai peräti 6: 10:een.

**Kun Englanti — luulonsa mukaan — voi-
tokkaasti lopetti sodan, oli Japani astunut
Saksan sijaan ja Amerikka itsensä Englan-
nin paikalle.**

Mutta Englannin maailmanvallan liitokset eivät tä-
män taistelun johdosta suinkaan sisäisesti vahvistuneet,
vaan alkoivat natista, ja kun myöhemmin taktillisista
syistä sanan »imperiumi» sijaan mieluummin pantiin epä-
määräinen »maailmanvallan» käsite, tapahtui tämä vain,
jotta hädästä, jota ei enää voinut syrjäyttää, tehtäisiin
hyve, ja kun silloisena mitä vaikeimpien sotilaallisten

pulien aikana pyydettiin apua lupauksin, joita alun perin ei ajateltukaan myöhemmin täyttää, oli selvää, että petetty jonakin päivänä vaatisivat vakuutusten täyttämistä; oli siis annettu vekseleitä, jotka kerran, ennemmin tai myöhemmin, olisi lunastettava.

Ei intialainen eikä arabialainen maailma unohda niitä vakuutuksia, joiden avulla ne aikanaan vieteltiin uhrivalmiuteen Englannin maailmanvallan ylläpitämiseksi.

Sitä, että Englanti sodan päättyessä oli taloudellisesti mitä vaikeimmassa häiriötilassa, raha-asioiden suhteen rasittunut ja veren puolesta uupunut, voi pitää lisätodisteena siitä, että jo ensimmäinen maailmansota oli Pyrrhoksen voitto, siis saavutus, joka saattoi olla vain myöhempien tappioiden isä.

Vielä yksi sellainen sota Euroopan tasapainon säilyttämiseksi — ja Englannin olisi pakko maailmanvaltana kadottaa oma tasapainonsa, se on: mahdottoman eurooppalaisen järjestelmän puolustamiseen tuhlatu voima menee hukkaan oman imperiumin koossapitämiseltä ja puolustukselta.

Sentähden voi uusi sota päättyä — ja se tulee päättymään — vain Englannin maailmanvallan katastrofiin. Kenen hyvänsä kanssa Englanti liittoutuneekin, se näkee tämän sodan lopussa liittolaisensa sitä itseään voimakkaampina.

Mitä innokkaammin sen rutikapitalistinen kopla ponnistelee peittäääkseen moraalisesti omalta kansaltaan tai muulta ihmiskunnalta tämän valtakunnan luonnonvastaiset liittoutumat, sitä vähemmän se kykenee todella hämäämään näkeviä kansoja ja estämään ehdottoman historiallisen kehityksen luonnollista kulkua. On olemassa viisas antiikin sananlasku, joka sanoo, että jumalat sokaisevat ne, jotka he ovat tuominneet.

Juutalaisten maailmanloisien aseet.

En tiedä, pitävätkö kaikki englantilaiset vielä nykypäivinä viisaana ja valaisevana tekona niiden lukuisien yhteisymmärryksen mahdollisuuksien torjumista, jotka vuodesta 1933 lähtien esitin. Vieläköhän he kaikki nytkin ovat vakuutettuja siitä, että oli viisasta hyljätä liittotarjoukseni, jotka vielä syyskuun 1 p:nä olin uudistanut, ja torjua rauhanehdotukseni Puolan ja Ranskan sotaretkien jälkeen. Mutta tunnen vielä toisenkin sananparren, jonka mukaan ihmisen on vielä työnnettävä sitä, minkä jumalat ovat määränneet putoamaan.

Niin tulee siis tapahtumaan, minkä on tapahduttava!

Mutta joskin kansojen elämässä ymmärrys ja järki näennäisesti onkin saatu kokonaan vaikenemaan, ei silti ole sanottu, ettei sielläkin kuitenkin olisi vielä ajattelemaa tahtoa, missä ulkoapain päätellen on nähtävissä vain tyhmyyttä ja typeryyttä.

Englannin-juutalainen lordi Disraeli on kerran lausunut, että rotukysymys on maailmanhistorian avain. Tämän ymmärtäen me kansallissosialistit olemme tulleet suuriksi.

Omistautumalla rotukysymyksen olemuksen tarkkailemiselle olemme löytäneet selityksen monille tapahtumille, joiden itsessään muutoin täytyisi näyttää käsittämättömiltä. Ne kätkeyt voimat, jotka jo vuonna 1914 kiihoittivat Englannin ensimmäiseen maailmansotaan, olivat juutalaisia. Se voima, joka meidät itsemme silloin lamaannutti ja joka loppujen lopuksi pakotti meidät antautumaan sen tunnuksen varjolla, että Saksa ei enää saisi kantaa lippuaan voitokkaasti kotiin, oli juutalainen. Juutalaiset lietsoivat kansamme vallankumoukseen ja riistivät meiltä siten kaiken jäljelläolevan vastustusvoiman. Mutta juutalaiset ovat vuodesta 1939 lähtien myös johtaneet Englannin maailmanvallan tämän vaa-

rallisimpaan kriisiin. Juutalaiset olivat sen bolshevisti-sen tartunnan kantavia voimia, joka kerran uhkasi tu-hota Euroopan. Mutta he olivat samalla sodanlietsojia plutokratioiden riveissä. Juutalaisten piiri on kerran syössyt Amerikan mukaan sotaan vastoin kaikkia tämän maan omia etuja, yksinomaan juutalais-kapitalististen näkökohtien takia. Ja presidentti Rooseveltilla on oman kyvykkyyden puuttuessa tuo henkinen tukijatrustinsa, jonka johtavia miehiä minun ei tarvitse nimetä — he ovat vain juutalaisia. Heidän kauttaan kiihoitti juuta-laisuuden saastuttama presidentti ja hänen täysjuuta-lainen ympäristönsä Yhdysvallat taas kuten vuonna 1917 askel askeleelta sotaan, ilman mitään syytä ja järkeä, kansoja vastaan, jotka koskaan eivät ole tehneet Ame-rikalle mitään, kansoja vastaan, joista Amerikka kos-kaan ei voi mitään hyötyä. Sillä mikä on sellaisen sodan aate, jota käy valtio, joka on tila ilman kansaa, kansoja vastaan, jotka ovat kansoja ilman tilaa? Tässä sodassa ei sentähden poliittisesti katsoen ole kysymys yksityis-ten kansojen eduista, vaan tässä on kyseessä sellaisten kansojen, jotka tahtovat turvata jäsenilleen elämän tässä maailmassa, ja sellaisten kansojen, jotka ovat tul-leet kansainvälisen maailmanloisen tahdottomiksi väli-kappaleiksi, keskeinen välienselvittely. Tämän juutalais-kansainvälisen sodanlietsonnan tosiasiallisen vaikutuk-sen taas ovat Saksan ja liittoutuneiden sotilaat parhaiten oppineet tuntemaan siinä maassa, jossa juutalaisuus har-joittaa rajoittamatonta diktatuuria ja jota se antaa saar-nata tulevan ihmiskunnan valtiollisena maailmanihan-teena ja jonka valtaan toisten kansojen arvottomat yksi-löt, aivan kuten kerran meillä, käsittämättömässä riip-puvaisuudessaan ovat joutuneet.

Ja tänä hetkenä tämä näennäisesti vanhe-neva Eurooppa jälleen — kuten aina histo-riassa — kohottaa korkealle ymmärryksen soihdun, ja sen miehet marssivat nyt uuden ja paremman järjestelmän edustajina, maail-man sosiaalisen ja kansallisen vapauden todellisena nuorisona.

Nuoren Euroopan kohtalonrintama.

Kun tänään puhun Teille tämän Euroopan todellisen nuorison ja siten nuoremman maailman nimessä, teen sen tuntien itseni mieheksi, jolla on elämänsä vaikein taistelu pyhän tehtävänsä suorittamiseksi takanaan. Puhun Teille edelleen armeijoiden johtajana, jotka voittivat kohtalon, jonka sallimuksen vaikeimpana koettelemuksena vain ne voivat saada koettavakseen, jotka ovat kutsutut korkeimpaan tehtävään.

Jos jumalat rakastavat vain niitä, jotka vaativat heiltä mahdottomia, antaa Jumalakin siunauksensa vain niille, jotka kestävät mahdottomassakin tilanteessa.

Kansanedustajat!

**Tänä talvena on ratkaistu maailmantais-
telu, joka probleemiensa asettelun suhteen
menee pitkälle yli sen, mitä tehtäviä nor-
maalin sodan on ratkaistava ja mitä se voi
ratkaista.**

Kun Saksan kansa marraskuussa 1918 — Amerikan silloisen presidentin Wilsonin valheellisten korulauseiden sumuttamana — jätti taistelukentän laskien aseensa voittamattomana, se toimi tuon juutalaisen rodun vaikutuksen alaisena, joka nyt toivoi voivansa rakentaa Euroopan sydämeen bolshevismin varman varustuksen. Me tunnemme tämän maailmanruton teoreettisen periaatteen ja sen päämäärien julman totuuden. Sitä sanotaan köyhälistön herruudeksi ja se on juutalaisuuden diktatuuria. Se on kansojen kansallisen johdon ja älymystön hävittämistä ja johtoa vaille ja omasta syystään puolustuskyvyttömäksi jääneen köyhälistön hallitsemista vain juutalais-kansainvälisten rikollisten välityksellä! Sen, mikä Venäjällä niin hirvittävässä laajuudessa oli pantu täytäntöön, lukemattomien miljoonien johtavien päiden hävittämisen, piti jatkua Saksassa. Että tämä aikomus epäonnistui, johtui siitä, että kansassamme oli vielä jäljellä liian paljon tervettä puolustavaa

voimaa ja että ennen kaikkea bolshevistisella puolella — mitä vain juutalaisten käsissä olleeseen johtoon tuli — puuttui omaa rohkeutta, johdetun köyhälistön kohdalta taas yhtenäistä mielialaa, jotta Saksassa yleensä olisi voitu suorittaa loppuun se, mikä Venäjällä oli onnistunut. Joka tapauksessa olemme kuitenkin maan muutamissa osissa kokeneet johdannon tähän tilanteeseen ja voittaneet sen vain lukuisien aatteen miesten veren hinnalla.

Raskaampana painoi tämän paholaisentyön kirouksen taakka Unkaria. Sielläkin onnistui vain kansallisen voiman murtaa juutalaisen väkivallan mahti. Sen miehen nimi, joka tätä rikosta vastaan käydyn taistelun johtajana tuli Unkarin pelastajaksi, elää vieläkin keskuudessamme eräänä Euroopan alkavan nousun ensimmäisenä edustajana.

Mutta vaikein välienselvittely kansan ja valtion hävitysuhkaa vastaan käytiin Italiassa. Verrattomassa, sankarillisessa kansannousussa ovat Italian soturit ja Italian nuoriso myöskin erään ainutlaatuisen armoitetun miehen johdolla verisessä taistelussa kukistaneet demokraattisen arkuuden ja bolshevistisen voiman kompromissin ja asettaneet sen sijaan uuden positiivisen kansan- ja valtioajatuksen. Suosittelen jokaiselle saksalaiselle tutustumista fascistisen vallankumouksen historiaan, ja hän on silloin sisäisesti liikuttuneena seuraava tuon miehen tietä ja liikettä, joilla on niin paljon yhteistä meidän kanssamme, että tunnemme tuon taistelun suorastaan oman kohtalomme osaksi. Vasta-fascismin voitto oikeutti puhumaan Euroopan alkavasta pelastuksesta. Sillä nyt oli hävittävän ja hajoittavan ajatusmassan sijaan tullut ei vain pelkkä pistinvalta, vaan todella rakentava uusi aate. Ensi kertaa lyötiin jossakin valtiossa bolshevikit ja ennen kaikkea voitettiin myös marxilaiset. Voitettiin paremman ja terveemmän yhteiskuntajärjestyksen uudelleenrakentamiseksi, järjestyksen, joka ei pidä valtiota jonkun määrätyn yhteiskuntakerroksen suojelijana, vaan kaikkien elinehtojen edellytyksenä.

Samaan aikaan kun nämä historiaamuodostavat tapaukset toteutuivat, kasvoi kansallissosialistinen liike

täyttämään tehtävänsä oman kansamme keskuudessa. Täälläkin tuli hetki, jolloin terve luonto välienselvittelyssä juutalaisen kansainvälisyyden ja kansallissosialistisen kansa- ja valtioaатteen välillä pääsi murtautumaan läpi. Mutta myös useimmissa muissa Euroopan maissa tuli tämä ristiriita esille, vain sillä erotuksella, että se joissakin maissa aluksi verhottiin kompromissilla, toisissa taas valtiollisin keinoin toistaiseksi syrjäytettiin. Me kaikki muistamme kuitenkin seuraavan suuren ja ratkaisevan välienselvittelyn Espanjassa, missä myöskin yhden ainoan miehen johdolla pakolla saatiin aikaan selvä ja lopullinen ratkaisu ja missä kansallinen vallankumous verisen kansalaissodan jälkeen kukisti bolshevistisen perivihollisen. Juutalaisuuden kasvava tuntemus näiden sairauksien loisaiheuttajana pakotti viime vuosina melkein valtion kuin valtion Euroopassa määrittelemään kantansa tähän kansojen kohtalonkysymykseen.

Itsesäilytysvaisto pakotti ne ryhtymään niihin toimenpiteisiin, jotka olivat omiaan lopullisesti suojaamaan omat kansat tältä kansainväliseltä myrkytykseltä.

Valehtelijain loppu tulee!

Joskin bolshevistinen Venäjä on tämän juutalaisen tartunnan ilmielävä tuote, ei kuitenkaan saa unohtaa, että demokraattinen kapitalismi luo sille edellytykset. Sen vallitessa juutalaiset valmistelevat sitä, minkä samat juutalaiset toisessa näytöksessä toteuttavat. Ensi asteella he riistävät ihmisten miljoonamassoilta kaikki oikeudet tehden heidät avuttomiksi orjiksi tai — kuten he itse sanovat — pakkoluovutetuiksi proletaareiksi, kiihoittaakseen heidät sitten sokaistuna massana hävittämään valtionsa perustukset. Myöhemmin seuraa kansallisen älymystön hävittäminen ja vihdoin kaiken sen sivistyksellisen perustan syrjäyttäminen, joka tuhatvuotisen perintönä antaa kansoille sisäisen arvon tai voisi vaikuttaa kehoittavasti tulevaisuuteen nähden. Mitä

vielä jää jäljelle, on eläin ihmisessä ja juutalaiskerrostuma, joka johtavassa asemassaan loisena lopulta tarvitsee oman elatuspohjansa, josta se kasvaa. Tälle prosesille, juutalaisten aikaansaamalle kansojen ja valtioiden pirstoutumiselle, kuten Mommsen sanoo, on nuori, heräävä Eurooppa nyt julistanut sodan. Sen kanssa on liittoutunut myös ylpeitä ja kunniastaan tietoisia toisten maanosien kansoja, ja heihin liittyy vielä satoja miljoonia ihmisiä, kukistettuja, jotka — saman tekevää, mitä heidän silloiset johtajansa siitä sitten ajattelevatkin — jonakin päivänä katkaisevat kahleensa.

Valehtelijain loppu tulee, valehtelijain, jotka ovat suojaavinaan maailmaa sitä uhkaavalta vieraalta hallinnalta ja todellisuudessa vain koettavat pelastaa oman maailmanvaltansa.

Itä-Euroopassa on se taistelunäyttämö, jolla ratkaisu tapahtuu.

Tässä valtavassa, todella historiallisessa kansojen nousussa me nyt kaikki olemme, osittain johtavina, toimivina tai toimeenpanevina ihmisinä. Toisella puolella ovat demokratian, s.o. juutalaisen kapitalismin miehet tomutuneen valtioaatteensa, parlamentaarisen rappionsa, vanhentuneen yhteiskuntajärjestyksensä, juutalaisten aivo-trustiensa, juutalaisten lehtiensä, pörssiensä ja pankkiensa koko painolastin kera — pahimmanlaatuisten poliittisten ja taloudellisten keinottelijain konserni, rinnallaan bolshevikkivaltio, tuo eläimistynyt ihmismassa jonka päitten päällä juutalainen, niinkuin Neuvostoliitossa tapahtuu, heiluttaa veristä ruoskaansa. Ja toisella puolella ovat kansat, jotka taistelevat vapautensa ja riippumattomuutensa puolesta ja ennen kaikkea ihmistensä jokapäiväisen leivän turvaamiseksi.

Siis niin sanotut »omistavat» Kremlin kel-lareista New Yorkin pankkien holveihin

köyhiä raukkoja vastaan, sts. kansoja vastaan, joille yksi ainoa huono sato merkitsee hätää ja nälkää ja jotka eivät asukkaittensa kaikella ahkeruudellakaan saa jokapäiväistä leipää elämiseen samaan aikaan kun omistavien maissa ja valtioissa vehnää, maissia, kahvia jne. poltetaan, vain jotta saataisiin hieman korkeampia hintoja. Mutta Itä-Euroopassa on se taistelunäyttämö, jolla ratkaisu tapahtuu!

Teot ja »rohkaisut».

Takanamme olevien taisteluvuosien saavutuksista olen Teille, kansanedustajat, puhunut aina, kun aika ja asiahaarat ovat sen sallineet ja tehneet mahdolliseksi — kuluneen vuoden taistelutoimista viimeksi joulukuun 11 p:nä 1941. Haluaisin tässä yhteydessä erikoisesti korostaa, että nämä puheet ensi sijassa aina on tarkoitettu Saksan kansalle ja sen ystäville. Minä en puhu saadakseni sellaiset ihmiset jostakin vakuutetuiksi, jotka — johtukoon se sitten tyhmyydestä tai pahasta tahdosta — tahallaan eivät voi nähdä eivätkä tahdo kuulla totuutta, sillä jos vain — yhden esimerkin ottaakseni — vertaan asiain todellista kulkua niihin johtopäätöksiin, joita Mr Churchill niistä vetää, esiintyy tässä niin ammottava ristiriita tapausten ja niiden tulkinnan välillä, että jokainen yritys rakentaa silta näiden vastakkaisten käsitysten välille on jäävä turhaksi. Syyskuusta 1939 alkaen — niin, ylipäänsä aina kansallissosialismin valtaantulosta lähtien — olen vain sortunut erehdyksiin ja tehnyt vain virheitä! Sitävastoin ei tässä tapahtumasarjassa ole ainoatakaan vaihetta, jota herra Churchill ei olisi luonnehtinut »rohkaisevaksi» ja kai myös viimeiseen hetkeen asti siten luonnehtii. Että Englanti kerran julisti meille sodan, oli sen sisäisen voiman »rohkaiseva» merkki. Että on ollut toisia, jotka brittiläisen egoismin hyväksi ovat antaneet panna itsensä teuraspenkkiin, ei ole ollut vähemmän »rohkaisevaa». Jo Churchillin pelkkä tapaami-

nenkin Daladier'n tai Paul Reynaudin kanssa ilmentää »rohkaisevia» oireita. Kahden tai useamman liittoutuneen kenraalin neuvottelut ovat samoin »rohkaisevia» todisteita demokratian asian sotilaallisen puolen edistymisestä samoin kuin Valkoisen talon sairaan miehen takka-valkeajaarittelut henkisen puolen. Kun herra Cripps ensi kerran lensi Moskovaan, ei se ollut vähemmän »rohkaisevaa» kuin hänen lentonsa takaisin Intiasta. Että kenraali Mac Arthurin onnistui vielä juuri viime hetkessä päästä pakoon Filippiineiltä, oli samoin »rohkaiseva» tekijä — aivan samoin kuin on »rohkaisevaa», että 20 englantilaisen onnistuu mustatuin kasvoin ja kumipohjin, englantilainen kumilautta mukanaan, hiipi jollekin miehittämämme rannikon paikalle pötkiäkseen tiehensä saksalaisen partion ilmestyessä näkyviin. Kun joku emigranttihallitus, siis kokoelma nollia, antaa saksalaisvastaisen julistuksen, vaikuttaa tämä »rohkaisevasti» aivan samoin kuin jos herra Churchill tiedoittaa Saksan sukelusveneitten tuhoamisesta tai puhuu jostakin uudesta keksinnöstä, uudesta hyökkäyksestä tai toisesta rintamasta jne.

Tuollaisellehan me emme mitään mahda. Jokaisella kansalla on omat rohkaisunsa! Minä esimerkiksi pidin aikanaan rohkaisevana sitä, että meidän lukuisissa, mitä valtavimmissa tuhoamistaisteluissa onnistui 18 päivässä pyyhkäistä pois Puolan valtio, jossa sentään oli 33 miljoonaa ihmistä. Edelleen pidin rohkaisevana sitä, ettei Ranska eikä itse Englantikaan koko tänä aikana uskaltautunut tunnustelemaan länsivallimme kestävyyttä. Luulen myös sen olleen rohkaisevaa, että saatoimme nousta maihin Norjassa — eikä tämä tapahtunut öiseen aikaan, mustatuin kasvoin eikä kumitossuin, vaan kirkaassa päivänvalossa ja raudoitetuin vuoristosaappain — ja että saimme tämän Norjan vajaassa kuudessa viikossa kokonaan haltuumme. Meille kaikille oli joka tapauksessa sangen rohkaisevaa kokea, miten englantilainen siirtoarmeija muutamissa viikoissa ajettiin Norjasta.

Myös luulen meillä olevan syytä pitää rohkaisevana, että meidän oli mahdollista vajaassa kuudessa viikossa

lyödä ranskalais-englantilaiset armeijat täydellisen tuhon partaalle saakka, saada lopullisesti valtaamme Hol-
lanti alle viikossa ja Belgia vajaan kolmessa viikossa ja
lyödä, ottaa vangiksi tai ajaa Dünkirchenin luona me-
reen Englannin taisteluvoimat. Itse pidin erikoisen roh-
kaisevana, että yhdessä Italian kanssa saavutimme suu-
ria tuloksia ei vain Ranskassa vaan myöskin Pohjois-
Afrikassa.

Minun silmissäni näytti yhtä rohkaisevalta, että mei-
dän onnistui liittolaistemme kanssa muutamassa vii-
kossa kukistaa Moskovon lietsoma ja Washingtonin ja
Lontoon inspiroima Serbian kapina. Meille oli edelleen
rohkaisevaa kokea, miten Englannin siirtoarmeija siel-
täkin katosi täyttä vauhtia ensin Peloponnesokselle ja
sitten Kreetan kautta merelle, mikäli sekin ei joutunut
tuhon omaksi tai sotavankeuteen. Mutta Saksan kan-
salle ei ollut vähemmän rohkaisevaa, että viime vuoden
kesäkuun 22 p:n jälkeen liittolaistemme kanssa maail-
manhistoriallisesti ainutlaatuisissa taisteluissa saa-
toimme heittää bolshevistisen vaaran rajoiltamme yli
1000 km:n päähän, ja että sukellusvene- ja lentoaseemme
samoinkuin muutkin meritaisteluvoimamme samana
aikana olivat upottaneet jo enemmän kuin 16 miljoonaa
bruttorekisteritonnia vihollisen kauppalaivastoa ja että
ne yhä edelleen jatkavat ja tulevat jatkamaan upotus-
toimintaansa. Pidän rohkaisuna myös sitä, että meidän
sen ohessa idän lakeuksilla onnistui muuttaa omalle rai-
deleveydellemme ja liikennöidä rautatieverkosto, joka
tällä hetkellä on suurempi kuin Englannin koko emä-
maan verkosto. Myöskään japanilaisten sankaritekojen,
tämän ainutlaatuisen voittoretken, suhteen en voi sanoa
muuta kuin että nekin ovat meidän silmissämme sangen
rohkaisevaa laatua.

Voisin vielä mainita lukuisia tekoja, jotka vasta-
painona niille »rohkaiseville» aineksille, joista herra
Churchill ja herra Roosevelt elävät, merkitsevät meille
rohkaisua;

**kaikkein rohkaisevinta Saksalle ja sen
liittolaisille ehkä kuitenkin on, että Mr**

Churchill ja Roosevelt vaikuttavat Lontoossa ja Washingtonissa eivätkä Berlinissä tai Roomassa!

Englantilaiset eivät sitä kyllä usko, mutta niin se on!

**Lukemattomien nimettömien sankarien
kuolemanhalveksunta ja uhrivalmius —
katoamaton maineteko.**

Kansanedustajat! Valtiopäivien jäsenet!

Kun viimeksi puhuin teille, tuli itään talvi, jollaista ei Euroopan näilläkään alueilla ollut koettu yli 140 vuoteen. Muutamissa päivissä putosi lämpömittari 0-asteesta ja sen yläpuolelta 47 pakkasasteeseen ja sen alle. Mitä se merkitsee, sitä ei ylipäänsä sellainen voine arvioida, joka ei itse ole sitä kokenut. Neljä viikkoa aikaisemmin kuin oli odotettavissa loppuivat kaikki enemmät operatiot siten äkisti. Eteenpäin liikkeessä ollut rintama ei saanut peräytyä, mutta sitä ei voinut myöskään jättää niihin aseisiin, joissa se sillä hetkellä oli. Sentähden seurasi vetääntyminen yleiselle, Taganrogista Laatokkaan kulkevalle linjalle. Saatan nyt sanoa, että tämä toimenpide on täällä kyllä helppo esittää, mutta todellisuudessa suunnattoman vaikea toteuttaa. Näilläkin alueilla vain kerran sadassa vuodessa toistuvan, tuollaisiin astemääriin laskevan pakkasaallon äkillinen puhkeaminen ei lamauttanut ainoastaan ihmisiä, vaan myös ennen kaikkea koneet. Oli hetkiä, joina molemmat uhkasivat jäykistyä. Sen, joka näkee tämän idän lakeudet, on lisäksi otettava huomioon se psykologinen rasitus, joka v. 1812 tuhosi Ranskan armeijat ja juuri sentähden vielä nytkin muistona pystyy lamauttamaan heikkojen luonteiden toimintakyvyn. Taistelun helteen kantoivat nyt maavoimat ja niiden kanssa liittoutuneet vieraat armeijat.

**Tuona hetkenä pidin sentähden kunnia-
velvollisuutenani yhdistää nimeni armeijan
kohtaloon. Tunnen itseni sotilaana niin vas-**

tuulliseksi tämän taistelun johtamisesta, että olisin pitänyt sietämättömänä olla tänä vaikeimpana hetkenä henkilökohtaisesti ottamatta vastuuta kaikesta siitä, millä kohtalo näytti aikovan meitä koetella.

Että uhkaava katastrofi nyt on kokonaan onnistuttu voittamaan, siitä olen ensi sijassa ja yksinomaan kiitollisuudenvelassa urhoollisten sotilaittemme rohkeudelle, uskollisuudelle ja epäinhimilliselle uhrivalmiudelle. He yksin ovat tehneet minulle mahdolliseksi pitää rintaman, jota vastaan vastustaja nyt alkoi heittää hekatombeja ihmisiä. Kuukausimääriä törmäsivät aina uudet, tuskin koulutetut massat sisä-Aasian tai Kaukaasian lakeuksilta linjojamme vastaan, jotka varsinkin öisin saatettiin pitää vain tukikohdittain, sillä on mahdotonta maata avonaisella kentällä ilman suojaa 30, 40 tai vielä useamman asteen pakkasessa. Kun venäläiset nyt omalta osaltaan yhä uusissa hyökkäysaalloissaan puskiivat tai hitaasti tihkuivat läpi näiden tuskin linnoitettujen paikkojen välillä, tapahtui se uhraamalla satojatuhansia ja taas satojatuhansia ihmisiä. Kysymys, joka meitä näinä aikoina kuitenkin eniten askarrutti, oli huoltokysymys. Sillä ei saksalainen ihminen enempää kuin saksalainen panssarivaunu, mutta eivät liioin valitettavasti meidän saksalaiset veturimmeakaan olleet valmistettuja sellaisia pakkasasteita varten, jollaiset meidät yllättivät. Ja kuitenkin riippui huollon ylläpitämisestä armeijoittemme olemassaolo. Siksi te varmasti ymmärrätte minut ja hyväksytte sen, että joissakin tapauksissa häikäilemättä ja kovin kourin tartuin asiaan päästäkseni sitkeimmällä päättäväisyydellä sellaisen kohtalon herraksi, jonka alle meidän muutoin ehkä olisi ollut pakko sortua, sillä, herrat kansanedustajat, kun Napoleonin armeijat vuonna 1812 peräytyivät Moskovasta ja lopullisesti hajoitettiin, oli kovin pakkas nollan alapuolella. Mutta tänä vuonna oli alin pakkasaste, jonka eräällä itärintaman kohdalla mittasimme, tasan 52.

Jos nyt yhteenvedontapaisesti määrittelen asenteeni joukkojen suorituksiin, voin vain sanoa, että kaikki ovat

täyttäneet suurimman velvollisuutensa. Mutta kärjessä on varmasti jälleen Saksan jalkaväki. Tuhansien kilometrien marssit takanaan, alituisesti hyökäten se melkein yhden yön kuluessa joutui talveen, jota se ei ollut voinut tässä muodossa aavistaa, saaticka että olisi selaista kokenut.

Me kaikki tunnemme kylmyyden lamauttavan vaikutuksen. Se vaikuttaa ihmiseen nukuttavasti ja tappaa hänet sen vuoksi kivuttomasti. Että kriitillisinä viikoina säästyimme tältä kohtalolta, siitä olemme kiittolisuudenvelassa ei vain näiden sotilaiden yli-inhimilliselle suorituskyvyille ja tahdonlujuudelle, vaan myös ennen kaikkea aliupseerien ja upseerien — aina niihin kenraaleihin saakka, jotka tuntien uhkaavan vaaran oman henkensä alttiiksi pannen yhä uudelleen kiskoivat miehet ylös ja muovasivat heistä tuon vannoutuneen yhteisön, joka on paras, mitä Saksan kansalla koskaan on ollut sotilainaan. Kun puhun jalkaväestä, haluaisin samalla ensi kertaa erityisesti korostaa rohkeiden SS-divisioonien ja SS-poliisijoukkojen aina yhtäläistä ja esikuvalista urhoollisuutta ja lujuutta. Olen pitänyt niitä alusta alkaen järkkymättömänä joukkona, tottelevaisena, uskollisena ja rohkeana sodassa, kuten he rauhan aikana olivat luvanneet olla. Mutta tämän jalkaväen riveissä taistelivat aivan samoin panssarimies ja panssarijääkäri, pioneeri ja tykkimies, viestimies ja — eikä suinkaan viimeisenä — kolonniemme kuljettaja. He kaikki ovat ansainneet kotiseudun kiitoksen. Lentoase on sankarillisella panoksellaan yhä uudelleen ja uudelleen auttanut näitä rohkeita sotilaita, eikä ainoastaan sankarillisin hävittäjä- ja taistelulentäjin, tiedustelijoin, tähystäjin ja kuljetuslentäjin, vaan myös — missä se oli välttämättöntä — ilmatorjunta- ja lentopataljoonin, jotka maataisteluissa horjumattomasti puolustivat lentokenttiään ja loppujen lopuksi myös erikoisen uhattuja rintamalohekoja. Todtitiin järjestön rakennusryhmät ja Speerin kuljetuskolonnat auttoivat julmassa pakkasessa yhä uudelleen ja uudelleen vapauttamaan liikenteen suonet häiriöistä sekä puolustamaan itse liikenneteitä — milloin se oli tarpeellista — omalla verellään sissejä vastaan. Työ-

palvelun miehet taistelivat vuoroin lapioin, vuoroin kiväärein. Yli-inhimillisiä vaatimuksia asetettiin lääkin-täupseereille ja -aliupseereille, sairaankantajille, sairaan-hoitajille ja ennen kaikkea Saksan Punaisen Ristin ja NSV:n sisarille. Rautatiepioneerit rakensivat yhä uusia linjoja, siltoja ja ylikäytäviä aikana, jolloin teräs usein oli niin haurasta, että kiskot alkoivat pelkästä niillä aja-misesta halkeilla. Lopen väsyneenä yritti juna- ja jär-jestelyhenkilöstö auttaa tovereita rintamalla, sillä oli aika, jolloin kaikki riippui yksityisistä rataosista ja junista.

Että tämä kaikki voitiin hallita, siitä olemme kiitollisuudenvelassa lukuisien nimettömien sankareiden kuolemanhalveksunnalle ja alttiudelle, joka unohtumattomana mainetekona tulee elämään kansamme historiassa.

Liittolaisten osuus.

Olisi suuri vääryys tänä päivänä olla muistamatta niitäkin, jotka meidän kanssamme ovat jakaneet samat kärsimykset.

On tuskin tarpeellista puhua suomalaisista asetovereistamme. He ovat niin eteviä ja ennen kaikkea myös niin kokeneita tässä taistelussa, että he suorastaan aina kelpaavat esikuviksi. He osoittivat ennen muuta suurta rauhallisuutta venäläisten joukkojen murtautuessa sisään tai päästessä läpi. Sul-kien edessä rivistönsä alkoivat he selustas-saan operoivien bolshevikkien tuhoamisen.

Mutta jos nyt aloitan pohjoisesta, on minun edelleen mainittava Etelä-Euroopasta kotoisin olevan divisioo-nan sotilaat, divisioonan, joka Ilmajärven seuduilla koki kaiken sen, mitä omilta miehiltämme täytyi vaatia. Kun espanjalainen divisioona kerran palaa kotiin, emme voi

sille tai sen urhoolliselle kenraalille antaa muuta todistusta kuin tunnustuksen uskollisuudesta ja rohkeudesta kuolemaan saakka. Mutta tämä arvonanto kuuluu kaikille muillekin joukko-osastoille, niin unkarilaisille kuin slovakialaisille ja kroatialaisille liittolaisillemme, jotka mitä suurimmalla urhoollisuudella ja luotettavuudella ovat täyttäneet tehtävänsä. Italian kolme divisioonaa ovat koko talven heille erikoisen tuskallisesta pakka-
sesta huolimatta pysyneet asemissaan. Myös heidän kohdallaan on — kiitos heidän urhoollisuutensa — jokainen venäläisten sisäänmurto ollut tuomittu menemään myttyyn. Sama koskee myös marsalkka Antonescun johtamia Romanian liittolaisarmeijan urhoollisia sotilaita. Ylipäänsä koko rintamalla on havaittavissa Euroopan eri kansojen vähittäinen sulautuminen toisiinsa yhteistä verivihollista vastaan taisteltaessa. Tämä ei koske vain SS-muodostelmien germaanisista vapaaehtoisista, vaan myös tähän yhteiseen panokseen osallistuvia belgialaisia ja ranskalaisia. Mutta myös liettualaisia, latvialaisia, eestiläisiä, ukrainalaisia ja tataareja osallistuu taisteluun bolshevistista maailmanvihollista vastaan.

Myös liittolaistemme lentoase, suomalaisista alkaen aina italialaisiin hävittäjälentäjiin asti, on tuottanut viholliselle suuria tappioita.

Tämän valtavan historiallisen saavutuksen yhteydessä minun oli tarpeellista vain muutamissa yksityisissä tapauksissa puuttua asiaan. Vain siellä, missä hermot pettivät, missä kuri höltyi tai tehtävän hallinnassa esiintyi puuttuvaa velvollisuudentuntoa, olen tehnyt lujia ratkaisuja sen suvereenisen oikeuden perusteella, jonka sitä varten luulen saaneeni kansaltani, Saksan kansalta. Siitä, että kotiseutu on tukenut minua tässä taistelussa, en kiitä tässä vain omasta puolestani, vaan ennen kaikkea sotilaittemme nimessä.

Olemme ottaneet oppia kokemuksista.

Mieleni täyttyy ylpeydellä ja tyydytyksellä sen johdosta, että kansallissosialismin kansallemme antama kasvatusta yhä voimakkaammin alkaa vaikuttaa. Vaikka puolueen sekä jäsenten että johtajien valtavasti suurin osa on rintamalla, poliittisten järjestöjen, SA:n, NSKK:n jne. miljoonien miesten täyttäessä velvollisuuttaan sotilaina, vaikuttaa se johtavana voimana todella esimerkillisesti. Se ei järjestöjensä, työrintaman ja kansallissosialistisen kansanapu-järjestön jne. avulla auta ainoastaan usein suuressa ahdingossa olevaa kotiseutua, vaan myös rintamasotilaita. Kehoitukseni villavaatteiden lahjoittamiseen teki mahdolliseksi mitä lyhyimmässä ajassa, yhdessä huollon monien organisaattorien parannusten kanssa, antaa armeijalle ennen kaikkea lämpimämmät varusteet kuin mitä sillä ennestään oli. Siksi voi kaikkien meidän mieleemme — tämän sanon ensi sijassa etulinjan sotilaille — täyttää ylpeä tunne siitä, että

**me olemme voittaneet kohtalon, joka
murskasi erään toisen 130 vuotta sitten.**

Se koettelemus, jonka kulunut talvi toi mukanaan rintamalle ja kotiseudulle, olkoon kuitenkin myös meille kaikille opiksi. Mitä puhtaasti järjestelypuoleen tulee, olen ryhtynyt toimenpiteisiin, jotka ovat välttämättömiä etukäteen estääksemme samanlaisten hätätilanteiden uusiintumisen. Saksan valtakunnanrautatiet hallitsevat tulevana talvena — samantekevää, missä me silloin olemme — tehtävänsä paremmin kuin kuluneena. Alkaen vetureista aina panssarivaunuihin, traktoreihin, vetokoneisiin ja kuorma-autoihin tulee itäarmeijamme olemaan paremmin varustettu; yksityisen miehen kohdalta taas — vaikkapa koetunlainen luonnonkatastrofi toistuisikin — kokemus ja työ estävät sellaisten olojen syntymisen, jollaisia me koimme. Että olen päättänyt tehdä kaikkeni suoriutuaksemme näistä tehtävistä, sitä ette Te, vanhat taistelutoverini, varmaan epäile!

Vain yksi johtava ajatus — voitto!

Kuitenkin odotan siinä suhteessa yhtä: että kansa antaa minulle oikeuden heti puuttua asiaan joka paikassa, missä ei ehdottomasti totella ja toimita sen suuremman tehtävän palveluksessa, joka koskee olemassaoloamme, ja toimia itse vastaavasti. Rintaman ja kotiseudun, liikenteen, hallinnon ja oikeuslaitoksen on seurattava vain yhtä ainoata ajatusta, nimittäin voiton saavuttamisen ajatusta.

Tänä aikana ei kukaan saa esittää hyvin ansaittuihinkaan oikeuksiinsa perustuvia vaatimuksia, vaan jokaisen on tiedettävä, että nyt on vain velvollisuuksia.

Pyydän Saksan Valtiopäiviltä sen vuoksi nimenomaista vahvistusta sille, että minulla on laillinen oikeus pakottaa jokainen velvollisuutensa täyttämiseen ja tuomita se, joka omantunnontarkan harkintani mukaan ei täytä velvollisuuksiaan, kokonaan menettämään paikkansa, tai poistaa hänet virasta ja asemastaan, lainkaan katso-matta siihen, kuka hän on tai mitä ansaittuja oikeuksia hänellä on. Tämä juuri sen vuoksi, että on kysymys vain muutamista harvoista poikkeuksista miljoonien kunnollisten joukossa. Kaikkien oikeuksien yläpuolella, myös näiden poikkeuksien, on tällä hetkellä yksi ainoa, yhteinen velvollisuus. Siksi minua ei kiinnosta, voidaanko nykyisenä ankeana aikana jokaisessa yksityisessä tapauksessa myöntää virkamiehelle tai toimihenkilölle lomaa jne. vai ei, ja pyydän myös päästä siitä, että tämä loma, jota nyt ei voida antaa, laskettaisiin hyväksi myöhempiä aikoja silmälläpitäen. Jos ylipäänsä jollakulla olisi oikeus vaatia lomaa, olisi tämä joku ensi sijassa vain rintamasotilaamme ja toissijaisesti rintaman hyväksi toimiva mies- tai naistyöläinen. Ja kun minulla nyt ei ole ollut mahdollisuutta kuukausimääriin antaa koko itärintamalle tätä lomaa, älköön kukaan minulta kotiseudulla pyytäkö »hyvin ansaittua» lomaa jostakin virasta. Olen oikeutettu hylkäämään tämän vaati-

muksen, koska itse — mitä nämä henkilöt eivät ehkä tiedä — en vuoden 1933 jälkeen ole käyttänyt edes kolmea vapaata lomapäivää.

Odotan myös Saksan oikeuslaitoksen käsittävän, ettei kansa ole sitä varten, vaan se kansaa, se on, ettei maailma, johon Saksakin kuuluu, saa joutua perikatoon, jotta muodollinen oikeus eläisi, vaan että Saksan on eletävä, samantekevää, miten hyvänsä oikeuden muodolliset käsitukset sitä sitten vastustavatkin. Minä en — vain yhden esimerkin mainitakseni — lainkaan ymmärrä sitä, että rikollinen, joka menee naimisiin v. —37 ja sitten pahoinpitelee vaimoaan, kunnes tämä tulee melisairaaksi ja lopulta kuolee viimeisten pahoinpitelyjen seurauksiin, tuomitaan viideksi vuodeksi kuritushuoneeseen hetkellä, jolloin kymmenientuhansien kunnon saksalaisten on kuoltava, jotta kotiseutu säästyisi bolshevismiin hävitykseltä, toisin sanoen siis suojellakseen vaimojaan ja lapsiaan. Tästä lähtien tartun itse tällaisissa tapauksissa asiain kulkuun ja erotan virastaan sellaiset tuomarit, jotka ilmeisesti eivät ymmärrä hetken vaatimuksia.

Se, mitä Saksan sotilas, Saksan työläinen, talonpoika, vaimomme kaupungeissa ja maaseudulla, mitä keskisäätyimme ym. miljoonat ihmiset, kaikki vain yhden ajatuksen, voiton ajatuksen, vallassa suorittavat ja uhraavat, vaatii niidenkin samanhenkistä asennetta, jotka kansa itse on valinnut etujaan hoitamaan. Tällaisena aikana ei ole olemassa mitään sellaisenaan loukkaamattomia ilmiöitä hyvin ansaittuine oikeuksineen, vaan me kaikki olemme vain kansamme etujen kuuliaisia palvelijoita.

Tästä lähtien annetaan taas isku iskusta!

Kansanedustajat! Valtiopäivien jäsenet!

Meillä on takanamme valtava talvitaistelu. Tulee hetki, jolloin rintamat jälleen irtautuvat jäykistyksestään, ja silloin on historia ratkaiseva, kuka tänä talvena on voittanut: hyökkääjäkö, joka idioottimaisesti uhrasi ihmismassojaan, vai puolustautuja, joka yksinkertaisesti säilytti asemansa. Näinä viikkoina olen jatkuvasti

lukenut vastustajiemme valtavista uhkauksista. Te tiedätte, että pidän tehtävääni aivan liian pyhänä ja vakavana ollakseni koskaan kevytmielinen. Mitä ihminen vain voi tehdä vaarojen torjumiseksi, sen olen tehnyt ja teen sen vast'edeskin. Ja missä määrin valmistelumme ovat riittäviä näiden vaarojen voittamiseksi, sen näyttää tulevaisuus. Englannin ja USA:n suuret sotapäälliköt eivät minua peloita eivätkä kauhistuta. Minun silmissäni ei Mac Arthurin tapaisilla kenraaleilla suinkaan ole — kuten Englannin lehdistö luulee — mukaansatempaamisen kykyä, vaan enintään irtitempautumisen. Yleensäkin ihailen vastustajien vaatimattomuutta omien saavutustensa tai henkilöidensä suuruuden mittakaavan asettelussa!

Varoitus Englannille!

Mutta jos Englannissa pääsisi voitolle ajatus uusien keinojen käyttämisestä ilmasotatoimia siviiliväestöä vastaan jatkettaessa, haluan jo nyt koko maailman edessä todeta seuraavaa: Herra Churchill aloitti tämän sodan toukokuussa 1940. Neljän kuukauden ajan varoitin ja odotin. Sitten tuli aika, jolloin minun oli pakko toimia. Tämäntapaisesta taistelusta yksin vastuussa oleva mies alkoi silloin valittaa. Nytkään ei odotukseni ole heikkoutta. Älköön tämä mies taas valittako ja ruikuttako, jos nyt taas katson itseni pakotetuksi antamaan vastauksen, joka on tuottava paljon kärsimyksiä hänen omalle kansalleen.

Tästä lähtien annan jälleen iskun iskusta, kunnes tämä rikollinen kukistuu ja hänen työnsä sortuu.

Jos silmään sitä maailmaa, jota me edustamme, ja kaikkia niitä miehiä, joiden kanssa minulla on ilo olla ystävä tai liitossa, jos tarkastelen edelleen poliittisten johtajieni joukkoa valtakunnassa, valtakunnanjohtajiani, piirinjohdajia, valtakunnankäskynhaltijoita, kenraalikuvernöörejä, valtakunnankomissaareja, ministe-

reitäni jne., valtakunnanmarsalkkaani, sotamarsalkkoita, amiraaleja ja kenraalieverstejä ja lukuisia muita johtajia rintamalla, katson mitä syvimmällä luottamuksella tulevaisuuteen, jossa eivät pilantekijät tee historiaa, vaan miehet. Idän taistelu jatkuu. Me lyömme bolshevismin kolossia, kunnes se sortuu. Taistelussa Englantia itseään vastaan taas tulee lähinnä Saksan vedenalainen laivasto ensimmäiselle tilalle. Herra Churchill vakuutti Englannin kansalle jo syksyllä 1939, että hän, upotettuaan melkein päivittäin noin kymmenen sukellusvenettä, on päässyt sukellusvenevaaran herraksi. Tänä päivänä haluan hänelle nyt kuitenkin vakuuttaa, että tämä vaara pikemminkin tulee hänen herrakseen. Olen jo toisessa yhteydessä lausunut, että kuluneen vuoden lamaanus Saksan sukellusvenesodassa johtui yksinomaan pyrkimyksestä välttää jokaista ajateltavissa olevaa aihetta ristiriitaan Amerikan kanssa. Tämä ei kuitenkaan voinut estää Yhdysvaltain presidenttiä juutalaisten toimeksiantajien painostuksesta yrittämästä yhä uusin toimenpitein ahdistaa Saksan sotatoimia ja käyttämällä kansainvälisyyden vastaisia julistuksia tehdä meille sukellusvenesota ylipäättään mahdottomaksi.

Meille oli sentähden helpotus, kun Japanin rohkea kansa päätti vastata tämän mielipuolen hävyttömiin provokatioihin sillä ainoalla tavalla, josta omalle kansalle ja maailmanhistorian edessä vain voi vastata. Täten vapautuivat valtameret sanan laajimmassa mielessä vihdoin myös Saksan sukellusveneille. Ja miten hyvänsä Englannin ja Amerikan lehdistö joka viikko jaarittelee uusista keksinnöistä, jotka johtavat sukellusveneidän armottomaan tuhoon, on tämä yhtä vähän uutta kuin myöskään ei ole uutta, että saksalaiset ja liittolaisemme vedenalaiset ja niiden aseet vuodesta vuoteen yhä paranevat. Mitä Saksan laivasto lukumääräisestä pienuudestaan huolimatta on tehnyt, ylittää monin verroin sen, mihin meidän nykyistä suurempi laivastomme maailmansodan aikana pystyi. Mutta mitä meidän sukellusveneemme saattavat aikaansaada, se alkaa kuukausi kuukaudelta selvemmin näkyä. Sillä vastoin herra Churchillin syksyllä 1939 esittämiä ruikuttavia väitteitä Sak-

san sukellusveneiden lopusta voin vain vakuuttaa hänelle, että niiden lukumäärä kuukausi kuukaudelta kiinteässä tahdissa kasvaa ja että tämä lukumäärä jo on jättänyt maailmansodan aikaisen suurimman määrän kauas jälkeensä. Kuten Italian ja Saksan yhteistyö Välimerellä on johtanut yhä kiinteämpään toveruuteen ja yhä suureneviin saavutuksiin, ei Saksan yhteistyö Italian, Japanin ja muiden liittolaisten kanssa toisillakaan sotänäyttämöillä tule osoittamaan pienempiä tuloksia. Sen taas, että Japanin provosoiminen yhtymään tähän sotaan oli vastustajiemme ehkä tyhmin ja hengettömin toimenpide, on tuon kansan sankaritaistelu jo muutamassa kuukaudessa osoittanut.

Voitto on oleva meidän!

En tiedä, vieläkö nytkin jokainen englantilainen niin vuorenvarmasti on vakuuttunut siitä, että Mr Churchillin ja Rooseveltin poliittiset menettelytavat ovat olleet oikeita, ja olisiko tähän taisteluun sijoitettu panos koskaan voinut vastata mahdollista voittoa. Meillä saksalaisilla on tässä olemassaolon taistelussa voitettavana — ainoastaan kaikki! Sillä tämän sodan häviäminen olisi kuitenkin meidän loppumme. Sisä-aasialainen barbaria tulisi Eurooppaan kuin hunnien tai mongoolimyrskyjen aikoina. Ei kukaan tiedä tätä paremmin kuin saksalainen sotilas ja hänen kanssaan liittoutuneet kansat, jotka rintamalla ovat tutustuneet bolshevistisen »ihmiskunnan vapauttamisen» olemukseen, jotka omin silmin näkevät, miltä työläisten ja talonpoikain paratiisi todella näyttää ja kuka sen on oikein kuvannut, kansallissosialismi ja fascismi vaiko vastustajamme. Englanti taas ei tässä sodassa voi voittaa mitään, se häviää. Ja sen historiaan kenties kerran kirjoitetaan toteamus, että kansojen ja valtioiden kohtaloa ei pidä uskoa kyynillisten juoppojen eikä mielisairaiden käsiin.

**Tässä taistelussa voittaa lopuksi totuus!
Ja se on meidän puolellamme!**

Että kaitselmus on valinnut minut johtamaan Saksan kansaa näin suurena aikana, on ainoa ylpeyteni. Nimeni ja elämäni tahdon ehdoitta sitoa sen kohtaloon. Minulla ei ole Kaikkivaltiaalle muuta pyyntöä kuin että hän siunaisi meidät tulevaisuudessa samoin kuin menneisyysensäkin ja antaisi minun elää niin kauan kuin hän katsoo sen Saksan kansan kohtalontaistelun kannalta tarpeelliseksi. Sillä ei ole suurempaa mainetta kuin kunnia olla vaikeina aikoina kansan johtaja ja vastuun kantaja! Enkä voi tuntea suurempaa onnea kuin tietoisuuden siitä, että tämä kansa on minun saksalainen kansani!

